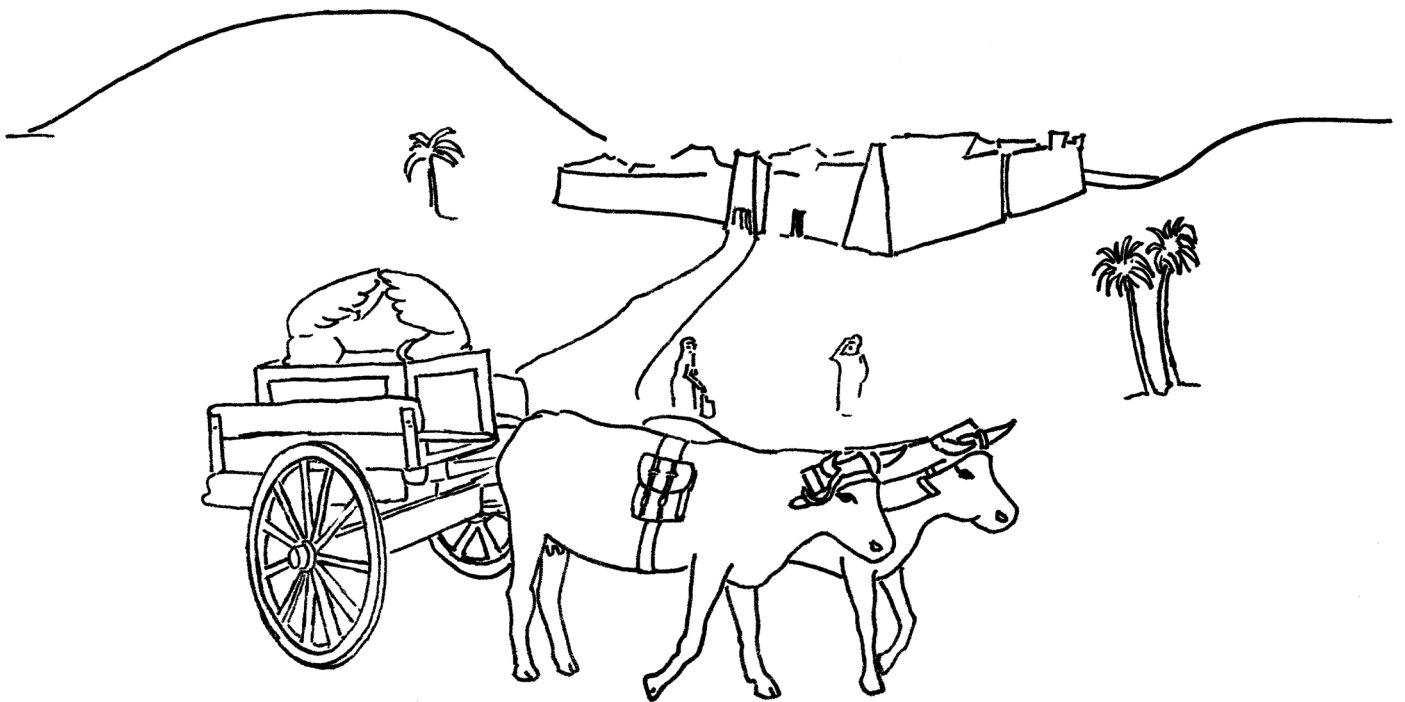

7 juni 2026

De Ark van God komt terug in Kanaän

1 Samuël 5

Thema: Eerbied voor de HEER

Doel

De kinderen leren dat wij geen recht hebben op Gods aanwezigheid. Dat Hij bij ons wil zijn is steeds weer een geschenk dat we eerbiedig mogen aannemen.

Toelichting

De Filistijnen willen van de Ark af. Ze bekeren zich niet tot de HEER, maar bieden Hem wel vol respect een schadevergoeding aan. De inwoners van Bet-Semes zijn blij met de terugkeer van de Ark. De HEER wil blijkbaar weer bij Israël zijn. Dat de Ark heilig is en ze daarvan eerbiedig afstand moeten houden, beseffen ze nog steeds niet. God vraagt dat mensen zijn geboden gehoorzamen.

Ook nu nog. De HEER is heilig en wij blijven, ondanks onze wil om te geloven, zondaren. Daarom moeten we steeds weer kritisch kijken naar wat we zeggen en doen. Herkent de HEER daarin onze eerbiedige liefde tot Hem?

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Op je knieën voor God

Richtlijnen: Vertel het verhaal van de terugkeer van de Ark met gouden geschenken. Benadruk de eerbied van de Filistijnen en het gebrek daaraan in Bet-Semes.

God is groter dan wij ons kunnen voorstellen. Daarom moeten wij eerbiedig zijn.

Veel kinderen knielen als ze bidden. Zo laten ze zien dat zij zich klein voelen tegenover God. Maar ook dat ze kinderen van zo'n Vader in de hemel mogen zijn. Het kindergebed: 'Ik vouw mijn handjes' is een prachtig voorbeeld.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Heb je er iets van geleerd?

Richtlijnen: Vertel als inleiding een verhaal over een kind dat flink in de fout gaat en straf krijgt van zijn ouders. Ze geven die straf niet, omdat ze dat fijn vinden en al helemaal niet omdat ze niet van hun kind houden. Nee, ze hopen dat hij er iets van leert en daarna die fout niet meer maakt.

De Ark komt terug. Wat een opluchting bij de Israëlieten. De HEER wil weer bij hen wonen. God zegt: Ik hou nog steeds van jullie. Op de wagen ligt de gouden schadevergoeding van de Filistijnen. Dat moet de blijde Israëlieten aan het denken zetten. God zegt niet alleen: Ik hou van jullie, maar stelt ook de vraag: behandelen jullie Mij nu wel met eerbied? Ik wil weer bij jullie wonen. Daar had je geen recht meer op. Leef vanaf nu beter.

Jezus is voor ons gestorven. God de Vader heeft ons door Hem gered. Een groot cadeau, onverdiend. Een cadeau met een vraag: Hou jij van Mij, zoals Ik ben, heilig en vol liefde, boos over de zonde maar graag vergevend?

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Eerbied voor de HEER

Richtlijnen: De terugkeer van de Ark brengt opluchting en grote blijdschap onder de Israëlieten. Blijkbaar wil de HEER weer in hun midden wonen. Als de Israëlieten doen alsof dat heel gewoon is door de Ark van alle kanten te bekijken, grijpt God hardhandig in. Hij is niet zomaar iemand, Hij is de heilige God. Eigenlijk kan Hij niet tussen mensen wonen. Hij is in de hemel en wij zijn op aarde. Toch is de Ark de plaats waar hemel en aarde elkaar mogen ontmoeten.

Als wij deze geschiedenis lezen krijgen we de opdracht om steeds weer verwonderd te blijven over Gods liefde. God is meer dan een vriend. Hij is niet onze gelijke, maar oneindig veel groter dan wij. Toch woont Gods Geest in iedereen die in Hem gelooft, ondanks onze zonde. Maar eerbied moet er blijven.

Extra bijbelgedeelte: Matteüs 21:12-17

Jezus komt bij de tempel in Jeruzalem. Het is Gods huis waar eerbiedig gebeden en geofferd mag worden. God wil daar gelovigen ontmoeten. De Israëlieten hebben er echter een markt van gemaakt. Het draait meer om henzelf dan om de HEER. Jezus reageert met heilige woede.

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

De Ark van het verbond is meegenomen als een overwinningstrofee. In die Ark lagen de tweede versie van de Tien Woorden op de twee stenen tafelen. De eerste versie was stukgeslagen, moest van God worden vernietigd. Daarvan had de Here God zelf de (edel-)stenen platen gemaakt. Deze versie was door Mozes als lege tafelen de berg opgenomen en de Here God had ze met zijn vinger gegraveerd. De vinger Gods; zie Exodus 8,19; 31,8; Psalm 8,4 en Lucas 11,46; als Gods scheppende, levenwekkende Geest. De Tien Woorden; vijf om vijf, over de liefde tot God en tot de naaste. Ook lag daarin de staf van Aäron die had gebloeid en een kruikje met manna. De Here God sprak vanaf het verzoendeksel – Exodus 25 – vanaf dat onzichtbare punt waar de blikken van de cherubs elkaar raakten. Het was het heiligste. Niet de ruimte van het heilige der heiligen was het meest heilig, maar deze Ark, dit met Gods volk meereizende Woord van God. Daar was deze Ark, die draagbare vergulde kist met het massief gouden deksel, het teken van. Nu hebben de Filistijnen juist deze Ark meegenomen. Daarmee lijkt de eer en glorie er niet meer te zijn, zo riep ook een barende vrouw. Dan krijgt in de Bijbel deze Ark haast trekken als was het een persoon. De Ark zelf doet niets, maar alles eromheen komt in beweging. Een afgodsbeeld valt als in aanbidding neer, volkomen onthand. Mensen krijgen bulten en blijktbaar ook last van muizenplagen. In drie van de vijf steden is er niets dan ellende. Hoe kom je daarvan af? Die vraag is de kernvraag van dit hoofdstuk. Gun de Here God letterlijk en figuurlijk de plaats die Hem toekomt!

Vers voor vers

- vs. 1v Gestolen goed gedijt niet. Dat is een volkswijsheid. Die zou uit dit hoofdstuk kunnen zijn voortgekomen. Stad na stad van de Filistijnen wordt getroffen met ellende; dood en verderf. De vijf grote stadsvorsten zijn het er na het raadplegen van hun waarzeggers en afgodspriesters over eens. De Ark kan niet blijven. Waar die ark komt lijkt hij een dodelijke macht. Het heiligste; zo dodelijk? Dat klinkt op z'n zachtst gezegd vreemd en voor ons niet te vatten. We horen hier dat de verkondiging 'God is liefde' de HEER niet tot een zoete-lieve-Gerritje maakt. Integendeel. In zijn liefde brandt zijn hartstocht, Zijn verlangen naar wederliefde. Maar; Hij laat niet met zich spotten! Bovendien moeten we opletten; bij ons komen woede, boosheid, 'uitbarstingen-van-toorn' 'altijd voort uit zonde als werken – van wat Paulus noemt – van het vlees. God is zonder zonde, getuigt de Hebreeënbrieffschrijver en in navolging daarvan de Heidelberger Catechismus. Dat kunnen we ons niet voorstellen, maar het is Bijbelse waarheid. Dat maakt alles uit. Filistijnen gedragen zich hier als Gods vijanden. Dat mag en kán niet.
- Vs. 4vv Een ander punt waar we nauwelijks oog voor hebben is de humor die in de Bijbel ligt. Waar werden die Filistijnen zo door geplaagd? Door bulten en door muizen. Die bulten zijn eigenlijk aambeien. Zij zien er dus uit als bavianen met hun knalroze achterwerk! Zij worden dus door God neergezet als apen. En om nu van die plagen zich te ontdoen, maken zij in goud nu juist de oorzaak van hun leed na. Zo maakten ze ook afgodsbeelden. Namaakgoden heb je eigenlijk altijd door jezelf of door de tijdgeest en het dom nazeggen van anderen zonder zelf te denken gemaakt. Voor aap gezet. Dat zeggen de priesters en waarzeggers; dat is hun wijsheid. Zij kunnen niet verder komen.
- Vs. 7vv Eerst een zelfkritische vraag. Je hart maken tot een soort Egypte om Gods volk Israël te knechten. Dat zal uiteindelijk niet werken. Kwaad is als een zeer lange dag waar geen einde aan lijkt te komen, maar het zal ten diepste blijken zonder dageraad te zijn. Het zal uiteindelijk geen toekomst hebben. Niets – zo troost Paulus de gelovigen – zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods in Jezus Christus; zelfs de doodsmacht niet. Twee jonge vaarzen. Eénjarige koeien met een eerste kalfje. Je hoeft geen groot dierenliefhebber te zijn om te weten dat de jonge moederkoe – zeker eentje die nog nooit omwille van melkproductie dat heeft meegemaakt – zich nooit zal laten scheiden van het pasgeboren kalf, haar kind. Zodra zij gelegenheid heeft, zal zij terugkeren naar haar zuigeling, haar jong. De kans dat de koe (de koeien zelfs; het zijn er twee) wegloopt is schier ondenkbaar. In zekere zin laten daarmee de priesters en waarzeggers het oordeel waar de Ark 'thuishoort' (zie en hoor de actualiteit!) aan de dieren, aan de natuur over. Die dichtten zij een zelfstandige macht toe. Dat maakt hen heidens in hun denken.
- Vs. 10vv Toch gebeurt het 'onmogelijke'. In één ononderbroken rechte lijn lopen de koeien met de kar waarop de Ark staat en die offergaven; die gouden aambeien en gouden muizen, naar Bet-Semes; waar de zon thuis is. Zoals dikwijls in de Bijbel, buigt de schepping, buigt de dierenwereld me in Gods plan, zodat Hij zal kunnen worden geprezen. Dat gebeurt dan ook. De Filistijnse stadsvorsten richt een feestoffer aan. In het veld van Jozua. Bedenk hoe de Here Jezus naar hem was genoemd door toedoen van Gods boden; de engelen. Een soort toekomstvisioen; de volkeren zullen God loven. Denk aan Psalm 67; het lied dat dagelijks tussen Pasen en Pinksteren werd gezegd en gezongen.
- Vs. 15vv Dan komt het slotakkoord in mineur in volle heftigheid op ons af. Daar vallen we stil. Het enige dat we misschien voorzichtig daarover kunnen zeggen is dat Gods oordeel en zijn toorn uit liefde voortkomen. Liefde Gods die elk verlangen hemelhoog te boven gaat; maar ook onze vrees. Misschien kunnen we er nóg iets over zeggen, maar dan raken we zelf aan heilig vuur waar we niet mee moeten spelen of spotten. Soms kan dat als je met mede-

gelovigen in gesprek mag zijn. Het besef dat je met vuur speelt; heilig vuur. Dat kan ook in een eredienst gebogen onder het Woord waarover je met verlangen je buigt om Gods stem te vernemen. Dan hebben deze gedode Israëlieten mogelijk iets te maken met de plaatsvervangende. Dan dragen zij het oordeel dat de Filistijnen had zullen treffen. Dan raken we aan het heilsgeheim waarin we horen dat de zondeloze Here Jezus, voor zondaren sterft; ook voor mij. Opdat wij leven met Hem!

Auteur: GJK

Liederen

Psalm 107: 1en 4	
Lied 686	(=Gezang 247 LvdK)
Lied 683	
't Is feest vandaag, 't is Pinksterfeest	Op Toonhoogte 445
Lied 675	(=Gezang 477 LvdK)
Psalm 8	Hemelhoog 4
Van A tot Z	Hemelhoog 621
Uw Woord	Hemelhoog 37
Ken je dit verhaal?	Hemelhoog 55
Zoals klei in de hand van de pottenbakker	Hemelhoog 77
Als je bidt, zal Hij je geven	Hemelhoog 101
Ieder dag, ieder uur	Op Toonhoogte 443

Auteur: PZ

Op je knieën voor God

'Help ons, wat moeten we doen met de Ark van de HEER, hoe kunnen we hem terugsturen?'

De Filistijnen vragen alle waarzeggers om hulp, want ze weten niet meer wat ze moeten doen. Ze willen zo graag dat de Ark teruggaat naar Israël. Overal waar de Ark komt, in iedere stad, hebben de mensen straf gekregen. Ze hebben blaren op hun billen gekregen, er zijn mensen gestorven en het grote beeld van de Filistijnse god Dagon is op de grond gevallen, op zijn gezicht, voor de Ark. 'De Ark moet weg, nu meteen', roepen de mensen. Ze huilen en schreeuwen. Ze krijgen grote straf en willen dat dat stopt.

De waarzeggers hebben een oplossing: 'De Ark moet teruggestuurd worden naar Israël, maar geef dan met de Ark ook gouden beeldjes van vijf muizen en vijf blaren mee. Misschien luistert de HEER van Israël dan naar u.' Dat doen de Filistijnen. De Ark wordt op een wagen gezet en die wordt getrokken door twee koeien. 'Mwooooh, mwooooh...', loeien de kalfjes. Zij willen niet dat hun moeders weggehaald worden om de kar te trekken. Maar de koeien worden toch voor de kar gezet. Willen de koeien dat wel? Willen zij weggaan en hun kalfjes in de steek laten?

Ze lopen voor de kar met de Ark. Ze denken niet aan hun kalfjes, ze luisteren niet naar het geloei en kijken niet meer naar de stal. In één keer lopen ze door naar het plaatsje Bet-Semes.

Een paar mensen zijn bezig met de oogst, ze zijn hard aan het werk op het land en zien de koeien met de ark aankomen. 'Kijk! Daar heb je de ark!', roept Josua. En net op zijn stukje land stoppen de koeien met de wagen en de Ark.

Wat zijn de mensen blij. De mannen van de kerk (Levieten) halen de Ark van de wagen. Alle mensen offeren en danken God. De Ark wordt neergezet op een grote steen bij het land van Josua. Is het nu goed? Is de Ark op de goede plek?

Er gebeurt nog iets ergs. De HEER geeft de mensen in Israël straf. De ark is wel terug in Israël, maar de mensen zijn niet eerbiedig. Ze denken niet goed na over hoe groot en machtig de God van de Ark, de God van Israël is.

Waar kan de ark het beste zijn?
Wie is eerbiedig voor God?

Auteur: KvdG

Heb je er iets van geleerd?

Inleiding

Thomas kijkt naar de punten van zijn schoenen. Zijn hoofd hangt naar beneden, hij durft niet op te kijken in de ogen van zijn vader.

Zijn vaders gezicht staat boos.

'Hoe kon je dát nou doen Thomas', roept zijn vader. 'Snap je dan niet hoe gevaarlijk dat is?'

Thomas haalt zijn schouders op. Hij weet het niet. Het was toch maar een spelletje? En hij had het niet eens verzonnen, dat had zijn vriendje Roel gedaan. Die zei: 'Zullen we voor de grap languit midden op de straat gaan liggen, kijken hoe de mensen in de auto's dan reageren?' Thomas vond het wel een grappig plan en samen waren ze midden op de weg gaan liggen. Tot er een auto best hard kwam aanrijden en nog maar op het nippertje kon remmen voor hij over hen heen reed. De buurman zat in de auto en die herkende Thomas natuurlijk meteen. Hij had boos geroepen: 'Zijn jullie nou helemaal gek geworden, ik had wel over jullie heen kunnen rijden!' Hij had Roel en Thomas meegesleurd naar huis en aan de ouders van Thomas verteld wat er was voorgevallen.

'Kijk eens naar me', zegt de vader van Thomas. Thomas kijkt knipperend in de ogen van zijn vader. 'Jij krijgt de komende week huisarrest. Je komt uit school gelijk naar huis en je mag niet gaan spelen of naar de voetbaltraining' De tranen springen Thomas in zijn ogen. Zijn vader pakt Thomas vast en omhelst hem. Hij zegt: 'Hopelijk leer je hier iets van. Ik deel niet graag straf uit, maar je moet weten dat wat je deed echt niet kan, het is heel gevaarlijk.'

Thomas snuft en knikt. Ja hij snapt nu ook wel dat het niet zo'n handige actie was.

Later hoort Thomas dat Roel ook straf heeft gekregen van zijn ouders.

Ze zeggen tegen elkaar. Zoiets gaan we in elk geval niet meer doen!

Bijbelverhaal

De Ark van de HEER is ondertussen al zeven maanden bij de Filistijnen. De Ark brengt de Filistijnen ongeluk. Ze willen de Ark terugsturen naar Israël.

De stadsvorsten vragen aan de waarzeggers en priesters hoe ze dat het beste kunnen doen.

Deze mensen zeggen: 'Als je de Ark wilt terugsturen moet je dat niet doen zonder cadeaus. Zo kun je laten zien dat je de schade wilt vergoeden die jullie hebben aangericht door de Ark mee te nemen naar je eigen land.' 'En wat voor cadeaus moeten dat dan zijn?', vragen de stadsvorsten. De waarzeggers antwoorden: 'Er zijn vijf steden, geef daarom vijf gouden 'gezwellen' mee en vijf gouden muizen. Dat waren de plagen waar jullie mee te kampen hadden. Als je deze gouden beeldjes meestuurt, bewijs je eer aan de God van Israël. En misschien laat Hij jullie dan wel met rust.'

Zorg voor een nieuwe wagen en twee koeien om de wagen te trekken. Deze koeien moeten net een kalf hebben gekregen. Haal de kalfjes weg bij hun moeder en zet ze

in de stal.

Zet de ark van de HEER op de wagen en ernaast een zadeltas met de gouden voorwerpen.

Geef de koeien een duwtje en kijk wat er dan gaat gebeuren.

Als de wagen voor jullie ogen de grens over rijdt naar Israël dan betekent het dat de God van Israël deze rampen over ons heeft laten komen. Zo niet, dan weten we dat het toeval was.'

De stadsvorsten regelen het precies zoals de waarzeggers voorstellen. De koeien loeien hard, maar ze rennen niet terug naar hun kalfjes en ze wijken ook niet af naar links of naar rechts. Ze rennen regelrecht de grens met Israël over bij Bet-Semes.

In de vallei van Bet-Semes zijn mensen bezig met de tarweoogst. Ze zien de ark aankomen over de grens van Israël. Ze zijn bijzonder blij om de ark te zien. De HEER wil weer bij hen in Israël wonen.

Als de wagen tot stilstand komt, tillen de Levieten, priesters uit de tempel, de ark van de wagen af. Ze zetten de Ark, samen met de zadeltas met gouden beeldjes, op een grote steen.

Ze hakken de wagen tot brandhout en slachten de koeien om als brandoffer te dienen voor de HEER.

De bevolking van de stad Bet-Semes komt naar de akker toe waar de steen staat met de Ark van de HEER erop. Ze brengen brandoffers en vredeoffers voor de HEER.

Maar niemand denkt eraan dat ze de heilige Ark van God eigenlijk helemaal niet mogen zien.

De Ark staat normaal gesproken in de tempel in het heilige der heiligen. Een kamer in de tempel waar één keer per jaar alleen de hogepriester naar binnen mag. Nu kijken de mensen gewoon naar de Ark, ze raken de Ark misschien ook wel aan.

Door dat te doen gaan ze in tegen de wil van God. Ze zijn ongehoorzaam, ze maken een grote fout.

De HEER straft de mensen van Bet-Semes hiervoor. Zeventig inwoners van de stad sterven.

De inwoners van de stad die niet gestraft zijn treuren, de HEER heeft hen zwaar getroffen.

Ze vragen zich af: 'Wie kan de aanwezigheid van de HEER, de heilige God verdragen? Bij wie kunnen we de Ark kwijt?'

Dan wordt de ark naar het huis van Abinadab gebracht. Zijn zoon Elazar mag voor de ark gaan zorgen. De Ark blijft wel twintig jaar staan in het huis van Abinadab.

Afsluiting

De HEER laat door de terugkomst van de ark zien, dat Hij van zijn volk houdt.

Toen de ark was meegenomen waren er heel veel mensen in Israël die zich niets meer aan trokken van God en zijn geboden. God wil weten of de mensen hem nu wel met eerbied behandelen. Hij wil opnieuw in Israël komen wonen, maar Hij wil wel dat de mensen nu beter gaan leven. Hij wil dat ze naar Hem gaan luisteren en hun leven

gaan beteren.

De mensen die naar de Ark kijken en die aanraken worden gelijk gestraft. God wil daarmee zeggen: 'Ik straf jullie, niet omdat Ik niet van jullie houd, maar omdat jullie er iets van moeten leren. Geef Mij de eerbied en het ontzag dat Ik verdien'.

Auteur: MMe

Eerbied voor de HEER

Na zeven maanden van ellende hebben de Filistijnen genoeg van de heilige Ark van Israël. Na de overwinning vreugde heeft die alleen maar ellende gebracht. Eerder hebben ze met de Ark gespot. Gedaan of de Ark niks voorstelt. Gelachen dat die God van Israël hen niks kan maken. Maar inmiddels zijn er al heel wat mensen ziek geworden in elke stad waar de Ark gestaan heeft. Er zijn zelfs inwoners gestorven. Nu willen ze van de Ark af. Er volgt een crisisberaad. Daar wordt besproken wat de beste manier is om de Ark terug te sturen. Ze willen niet dat de God van Israël opnieuw boos op hen wordt. Ze krijgen het advies om een geschenk mee te sturen. Als je iemand beledigd hebt, heb je wat goed te maken. Er moeten gouden beeldjes worden gemaakt van de muizen, die hun land hebben kaal gegeten. En van de gezwollen waar de mensen zo ziek van zijn geworden. Van beide soorten worden er vijf gemaakt. Omdat er in het Filistijnse land vijf koningen met hun vijf steden hebben gezondigd.

Ze laten hiermee zien dat ze vermoeden dat deze plagen door de God van Israël zijn gestuurd. Wie weet, zeggen ze, misschien laat Hij ons, onze goden en ons land, dan met rust. We moeten niet zo koppig zijn als Farao, lang geleden. Ook hij dacht dat hij sterker was dan de God van Israël... tot hij verloor.

Het moment om de Ark terug te sturen is aangebroken. Dat gebeurt op een bijzondere manier, luister maar: Er wordt een nieuwe houten wagen klaargezet. Aan de wagen worden twee jonge vaarzen vastgemaakt. Dat zijn koeien die net hebben gekalfd. Ze zijn net moeder geworden, maar worden weggehaald bij hun kalfje. Voor het eerst van hun leven moeten ze een wagen gaan trekken. De Ark wordt voorzichtig op de wagen geplaatst en daarbij een kistje met de gouden beeldjes. De Filistijnen laten nu de wagen zijn eigen weg gaan. Er is niemand die de wagen stuurt. Ze laten de koeien zelf lopen. Dat doen ze heel bewust. Want... zeggen ze tegen elkaar, als deze koeien de Ark regelrecht naar Israël terugbrengen, dan weten we dat achter alles wat ons is overkomen, de God van Israël zit. Als dat niet zo is, dan waren de plagen gewoon toeval. Alle ogen zijn vol spanning gericht op de wagen.

Nou, het is overduidelijk. De Filistijnen hoeven niet te twifelen. De koeien dwalen niet, ze gaan regelrecht de grens over, ze lopen luid loeiend naar het dorp Bet-Semes. Dat alleen al is een wonder. Want ze lopen zonder begeleiding, zonder de weg te weten. Zonder dat ze ervaring hebben in het trekken van een wagen. Op de akkers van Bet-Semes zijn op dat moment mensen bezig met de tarweoogst. Ze hebben geen idee wat er allemaal heeft afgespeeld in hun buurland. Ze kijken vol verbazing naar de Ark die ze aan zien komen. Ze rennen erop af. Wat een verrassing. Als de wagen bij een grote steen tot stilstand komt, maken ze de koeien los. Er zijn inmiddels nog meer inwoners van Bet-Semes bijgekomen. Iedereen is blij verrast. De Ark van God is weer terug. God is terug, dat betekent alleen maar goeds.

Niet toevallig dat de Ark in Bet-Semes terecht komt. Hier wonen Leviëten. Dit is een van de steden die aan de Leviëten is gegeven. Dat konden de Filistijnen niet weten. God heeft de Ark juist hierheen gebracht. Hij zorgt dat de Ark op een plek komt waar er voor gezorgd kan worden. Alleen Leviëten mogen de Ark optillen en dragen. Mooi van God, hè.

Enkele Leviëten tillen de Ark van de wagen en zetten hem op een steen. Samen met het geschenkenkistje. De wagen wordt in stukken gehakt en die worden opgestapeld. Zo wordt er een altaar gemaakt, waarop ze de koeien kunnen slachten. Leviëten en priesters uit Bet-Semes doen hun geestelijke werk. Ze offeren. God wordt gedankt en geëerd. Wat een mooie dag! Maar wat gebeurt er dan toch? Plotseling valt er iemand dood neer. Dan nog één. En nog één. Zomaar, lijkt het wel. Er sterft ineens mensen. Wat heftig. Wat is er aan de hand?

Waarom gebeurt dit? Omdat bij deze mensen heilig ontzag voor de HEER ontbreekt. De mensen zijn echt blij met de Ark. Maar ze behandelen de Ark niet zoals God het wil. Niemand mag naar de Ark kijken. Want God is heilig, daarom moet de Ark bedekt worden met kleden als hij vervoerd wordt. Niemand mag de Ark aanraken. Ook de Leviëten niet. Alleen met draagstokken kan de Ark gedragen worden. De mensen en de dragers mogen de Ark niet zien, want je kunt God niet zomaar bekijken.

Je kunt Hem niet behandelen als iets gewoons. Dat weten de mensen van Bet-Semes. Ze kennen de regels uit de wet. Wat er precies gebeurd is weten we niet. Misschien wilden mensen de Ark goed van dichtbij bekijken. Misschien hebben ze onder de kleden gekeken, of misschien hebben ze zelfs in de Ark gekeken. Het lijkt erop dat ze de voorschriften van God vergeten zijn en dat heeft gevolgen. Nu is er angst en verdriet gekomen op een dag die eerst zo mooi was. Zeventig mensen uit Bet-Semes sterven, vanwege gebrek aan eerbied en ontzag voor de heilige God.

Het maakt zoveel indruk dat de mensen van Bet-Semes op zoek gaan naar een plaats waar de Ark voorlopig geplaatst kan worden. Zij willen de Ark niet langer in de buurt hebben. Er gaat een bericht naar Kirjat-Jearim. Daarvandaan komen mensen de Ark ophalen. Zij brengen Hem eerbiedig naar het huis van Abinadab. De oudsten van het stadje stellen de Abinadabs zoon Elazar aan als wachter bij de Ark. Hij wordt hiervoor geheiligd, apart gezet. Hij krijgt de speciale taak ervoor te zorgen dat geen onbevoegden de Ark van de HEER aanraken of kunnen bekijken. Reken maar dat Elazar na alles wat hij vanuit Bet-Semes heeft gehoord, zijn taak met eerbied heeft uitgevoerd.

Gespreksvragen

- 1 Wat vinden jullie van het plan (zie verzen 2-9) van de Filistijnen?
- 2 Was het echt nodig geweest om zeven maanden te

lijden onder de plagen van muizen en zweren? En kunnen wij hiervan leren?

- 3 De koeien laten zich sturen door God, dat hoorden we in het verhaal. Kennen jullie nog meer voorbeelden uit de Bijbel waarin duidelijk wordt dat dieren gehoorzaam naar hun Schepper luisteren?
- 4 Wie is God? Welk woord komt het eerst in je gedachten na dit verhaal? (iedereen kan dit voor zichzelf opschrijven, daarna kunnen jullie elkaar vertellen wat je hebt opgeschreven, of één iemand leest alle verzamelde briefjes voor).
- 5 Heb jij eerbied en ontzag voor God? Waar kunnen anderen dat aan zien of horen?
- 6 Wat wil je onthouden uit dit verhaal?

Auteur: RE